

CARDUCCI: A BOLOGNAI CERTOSA ELŐTT.

Aki a holtak sápadt, szótlan házaiból jön,
Annak kedves a nap, mint üde isteni csók,

Mint csókos fény, mely szétárad a nyári mezőkön,
Haj harsány tücskök végtelen éneke zeng.

Rezgő, hullámos tengerként zajlik a síkság,
Városok és falvak tűnnek elő: szigetek.

Ösvények futnak nyáriák s porlepte fűvek közt,
A vizen át kecsesen nyúlnak a karcsu hidak.

Minden azur és tűz, csak messze, Verona fölött ül
Két kicsi, árva fehér felleg a hegy tetelén.

Délia, a lejtőn, ahol sikká lankul a hegység
— Érzed-e? — lágy szellő kél s enyelegve legyez,

Fellibbenti setét fátylad, szétszórja sötétlő
Gyűrűs fürtelidet isteni homlokodon.

Míg igazítod a makrancos hajfürtöket, édes,
Míg a földre sülöd két csapodár szemedet,

Délia, nem hallod, te kinek tele dallal a lelked,
Mit sutognak a bús holtak a sír fenekén?

Az umber hős, aki először törte meg a szent
Appennin csöndjét, itt plien a hegy alatt;

Az etruszk, aki lándzsásan, friss trombitaszóval
Jött, vágyódva a zöld távoli dombok után;

S aki a Rajna helyett az alpesi friss patakokban
Mosta csaták vérét, a dell kelta legény;

Római büszke nemes, harcos hosszúhaju lombard,
Aki utolsóinak táborozott a hegyen,

Alszik mind s velük elhalt kedveseink is. A napfény
Lángol a dombon. Halld, kedves, a furcsa zenét:

- Ó ti boldogok, akik arany napfénykoszorúval
Jártok a dombokon — így szól kísérteti kar
- Nektek csobban a színpompás lejtőkön a csermely,
Nektek szól a madár, zizzen a fán a levél,
- Földön mind rátok mosolyognak a tarka virágok,
Égen a sok csillag, számtalan égi virág.
- Elhal a földi virág, szedjétek! szólnak a holtak —
Mik nem halnak, imádjátok a csillagokat!
- Elkorhadt koponyánk koszorúja lefoszlik: a szőke
S barna leánytejeket illeti a koszorú.
- Mi fázunk egyedül ideleenn. Ti szeressetek ott fenn!
Süssön az élet, a napfény; az örök szerelem.

Olaszból fordította: RÓNAI PÁL.